

Šeptáme příběh posledního z nás. Slabým hlasem malosti zrazujeme slyšící. Dnes můžeme být silnější... Silnější o toho, kterého ještě neumíme zahnat. Už zítra snad promluvíme jasně. To jeho hlas se připojí a změní výčitky na obžalobu, šepot na výkřik... Ozvěnou sedmi letokruhů šeptáme tvůj příběh. Příběh posledního z nás...

Znáte ten pocit, kdy na sebe samota, za kterou utíkáte s malým báglem přes ramena tam někam nahoru, nebere podobu svobody? Kdy se volnost vzdá zvláštního mrazení touhy a stává se bohapustým, bezobsažným osaměním a pohled okolo je jen prachsprostým projevem náhlý tísň? Možná ne. Zítra budu závidět těm, kteří nesešli se stezky.

Autor dnešní povídky potají telefonuje z ohně Trapsavce svému literárnímu poradci pro další instrukce a

foto: Milan Plch - Belmondo ©

Každý z nás má své cestičky. Většina z nich je společná. Jsou to takový ty lesní dálnice, po kterých spojky třeba dvacetkrát projdou sem a tam při svejch kejvačkách z nádraží. Pak jsou takový, který ukážete jen pár kámošům. Ty byste spočítali na prstech. Ale jsou i ty dvě nebo tři soukromý, který si hejčkáme jen pro sebe. Úzký pěšinky, na nichž, když uvidíte cizí stopu, dostanete přiblížený záchvat žárlivosti. No jo. Jenže pár decimetrů širokýmu pásu udusaný hlíny a vrstvě spadányho listí těžko ztropíte scénu.

Tenkrát jsem stejně jako stokrát před tím hodil pravou u posledního patrného průseku Srnčího potoka a nechal se zas vést sotva patrnou stezkou skrz hustej borovej porost. Vím. Dřív nebo později sem taky přijdou pily a sekery lesáků a zdejší kmeny se přestěhují do obývacích a ložnic ve městě. Jenže na to se mi myslet nechtělo. Byl jsem tady, byl jsem sám a všechno okolo jako by na sobě mělo přibítkou moji jmenovku. Teda...

Teda až na ten kus modrobílýho papíru, zafouknutýho zpola pod kus klacku. Jízdenka. Lupen pro včerejšího cestujícího. Obyčejná, pro jednoho, Praha-sem. Včerejší...

No nevím. Když zmerčíte cizí cejch ve své posteli, je vám jasný, že tu závoru pro cizince někdo zvedl. Seberete se a jdete o polštář dál. Jenže tady? Cesty nekřičí. A pokud po nich dupe jeden

nebo dva páry bot, je těžký rozhodnout, jestli je to znásilnění, bezvýznamnej flirt nebo láska do prvního záseku. A tuhle tupou nerozhodnost nijak nerozštípne blbej pocit, kterej vám sedí za krkem už od pátku.

Našlapoval jsem zlehka. Tak zlehka, jak to jen v bagančatech jde. Bylo to poprvý, kdy tu vítr neřval ve skalních průrvách, ptáci si kdákavě nevyjasňovali svý teritoria a listí bezhlasně umíralo vedrem. Pak jsem mezi stromy zahlídl svůj kříž...

Nevím jak vám to místo popsat. Ale kdyby se mi to povedlo, budete snad trochu shovívavější k mému až chorobně majetnickému vztahu. I když... nebyl jsem tu první. Já ten kříž nestavěl.

Ne. Ani nevím kdo to byl. Jediný, na co bych přísahal, je, že když jsem to místo před dvěma lety objevil, měly obě ramena kříže po pěti letokruzích. Dost málo na dost silný kulatiny. A ani to, že dneska jich bylo sedm, mu na věrohodnosti moc nepřidalo. No co. Žádný čáry v tom nehledám - i mrtvý dřevo má právo na život. Ani dneska tu nikdo nebyl. Po letokruzích jsem za ty dva roky na tomhle fleku udělal teprve druhou chybu. Zapomněl jsem na cestujícího...

Jenže zapomenout na něco automaticky neznamená utrhnout tísni dvě nožičky, ručičky a hlavičku a ožírat se pocitem bezpečí. Stoici prej říkali, že strach není nic jinýho, než domnělý budoucí zlo. Kdo ví. Já jen za sebe můžu říct, že člověk s nervama napjatýma k prasknutí nepracuje s domněnkama. Nehledě na dost podstatnou věc - tíseň je domnělý zlo PŘÍTOMNÝ. Zlo zhmotnělý najednou v obrysech vyhrábnutejch ze samotnýho dna vaší fantazie. V každým kousku plíživýho stínu, domalovanýho nízkejma mrakama. Jo, můžete se ujistit, že to, co se k vám natahuje čtvrt metru nad hlavou, je jen obyčejná větev. Jenže na opačnej straně kmenu už můžou kůru hladit bříska nedočkavejch prstů, připravenejch zarýt svý nehty hluboko do vašich očí. Tehdy vaše smysly zbystří. A vnímají třeba i zvuky skoro neslyšitelný.

Znělo to jako roj, pokud připustíme, že i bzukot může bejt chvílema artikulovanej. Taky proč ne. Možná i včely věčně kafraj o běžnostech tohoto světa. Je celkem možný, že jen nikdo neměl dost odvahy mít dost dlouho přitisknutý ucho na stěně úlu.

Šel jsem po zvuku. Sedm letokruhů zářilo modrým žářem. V jejich prasklinách se válely chomáčky mlhy, zvířený dechem neviditelnejch rtů. Poslouchal jsem slova, nářky, varování...

Šeptání

Napsal uživatel Jaroos

Pátek, 10 Listopad 2006 04:00

Poslouchal, ale neslyšel. Až na to jediný jméno. Znal jsem ho. Ostatně, nestál daleko, slabýho půl metru za mnou. Ve filmech si při tom lidi obvykle aspoň vřísknou. Ruka mi vyletěla k hrdlu, ze kterýho se nevydral ani ten povinnej řev. Jenže byla až druhá. Jméno včerejšího cestujícího doznívalo v katakombách letokruhů.

*Šeptáme příběh posledního z nás. Žalujeme, varujeme, zaháníme. Ozvěnou osmi letokruhů
šeptáme příběh posledního z nás...*

Trapsavec 2006